

лѣзе ето че доде мойтъ обидникъ расналенъ отъ миценіе защото го напсувахъ, дохожда и иска да земе съ сила нѣкой си старъ дългъ на баща ми. Не можахъ вече да са истърпѣя ; грабнахъ пицова, който высеше на стѣната и единъ гърмежъ екна. На минутата азъ исчезнахъ. На добра честь обидникътъ ми бѣ само раненъ, но за мене ставаше невъзможно да са върна вече въ отечеството си, защото быхъ ма турили да изгнѣя въ тъмницѣтъ. Отъ тогасъ промѣнихъ прѣкора си. Бащинтъ ми прѣкоръ бѣше Теодуловъ, а азъ избрахъ прѣкора Тоннера.

« Нищо отъ тогасъ не можихъ да са науча за челядта си, но и какъ можахъ да науча ? Трѣбаше да са крѣя подъ лъжовно име, да бѣдѣ живъ-умрѣлъ, да имамъ ново име, като надгробна плоча на името Паскаль Теодуловъ. Пълзяхъ отъ село въ градъ, отъ корабъ на пристанище и бѣхъ като живъ въ гробъ. Не можахъ никога да са засмѣя. Пустынникъ, самъ въ цѣлыя свѣтъ, приличахъ на тъмния още облакъ, който възбужда ужасъ и който прави сѣнка въредъ дѣто помине. Случихъ са въ Неаполь въ Италиа, поболѣхъ са въ корабя въ който служахъ отъ година време като слуга на капитанина и са принудихъ да влѣзѣ въ болницата. Тамъ са запознахъ съ една млада мома добросърдечна, която ма гледаше и ма утѣшаваше въ печалната ми слабостъ и въ жаловитото ми мълченіе. Осѣщахъ нужда отъ нѣжностъ, сърцето ми бѣдствоваше да са озвѣри. Азъ полибихъ тази мома и тя ма обикна. Плодъ отъ нашия бракъ бѣ (ахъ ! чедо мое !) Іоакимъ. Елеонора (тъй са наричаше покойната ми супруга) претърпѣ заедно съ мене сичкитѣ онѣзи теглила, които търпятъ въ този плачевенъ свѣтъ благороднитѣ души, бѣднитѣ но честны супругы. И въ злополучіето ни, тя станѣ жертва на една остра болестъ, остави този свѣтъ и полетѣ далечъ отъ временнитѣ жилища на земята като ми остави едно поручаванье : *« Да са стараѣ да са отличи Іоакимъ. »* Заклехъ